



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: O. M., nar., státní příslušnost Ruská federace,,
zastoupeného Mgr. Daliborem Lípou, advokátem, Jugoslávská 856/2,
360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2018, č.j. MV-148757-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 2. 2018, č.j. MV-148757-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 11. 2017, č.j. OAM-9174-16/TP-2017, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 820 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Dalibora Lípy, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 7. 3. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2018, čj. MV-148757-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 2. 11. 2017, čj. OAM-9174-16/TP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla splněna podmínka nepřetržitosti pobytu na území České republiky. Žalobce navrhoval rovněž zrušení prvoinstančního rozhodnutí.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců.
3. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[III] Žaloba

4. Žalobce primárně nesouhlasil s důvody, pro které byla jeho žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnuta, respektive toto rozhodnutí potvrzeno, s odkazem na nesplnění podmínek § 68 zákona o pobytu cizinců, konkrétně z důvodu překročení maximální možné absence na území ČR v pěti letech v době před podáním žádosti. Žalobce považoval prvoinstanční i napadené rozhodnutí za vydaná v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci, za použití nesprávného výkladu zákonných ustanovení a zároveň za nepřezkoumatelná a nepřiměřená. Žalobce měl za to, že žalovaná se ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádala s žalobcovými námitkami. Z posouzení věci žalovanou a nalézacím správním orgánem vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky nedostatečně dlouhou dobu, a nesplnil tak podmínku nepřetržitosti pobytu, jak to vyžaduje § 68 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce se s výše uvedeným názorem a argumentací neztotožnil a trval na tom, že prvoinstanční správní orgán naprosto nesprávně zjistil stav věci, rozhodl nepřiměřeně a rovněž i samotné řízení před správním orgánem bylo stíženo zásadními vadami, které způsobily nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadaného rozhodnutí. Pokud žalovaná tyto vady neodstranila a interpretaci dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců provedla stejně jako nalézací správní orgán, dopustila se rovněž vydání nezákonného rozhodnutí. Správní orgány v důsledku špatné aplikace zákona i nesprávných výpočtů přímo poškodily žalobce.
6. Nalézací správní orgán se zcela nedostatečně v rozporu s § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí a s žalobcem doloženými důkazními prostředky a své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Žalobce na základě výzvy nalézacího správního orgánu poskytl spolupráci a zdůvodnil dobu své nepřítomnosti na území. K tomu rovněž poskytl důkazní materiály, byť správní orgány tvrdily, že důkazní prostředky neposkytl. Nalézací správní orgán se těmito žalobcem doloženými dokumenty, stejně jako s jeho vyjádřením k podkladům a argumentací zde uvedenou téměř vůbec nezabýval a v rámci svého odůvodnění rozhodnutí se s nimi nevypořádal dostatečným způsobem. Tím postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řádu, a způsobil tak nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Žalovaná postup nalézacího správního orgánu aprobovala.

7. Není pravdou, že by žalobce nepředložil důkazy, ze kterých by se dalo vyvodit naplnění podmínek § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobce předložil originály vyjádření jak jeho, tak nejvyšších představitelů své společnosti, ve kterých vysvětloval důvody a původ své nepřítomnosti na území České republiky. Žalobce rovněž v těchto vyjádřeních uvedl i délku své nepřítomnosti na území z konkrétních důvodů. Učinil tak časovým úsekem, neboť určit zcela přesný počet dní konkrétní nepřítomnosti žalobce na území z konkrétního důvodu, je téměř nemožné, jednak vzhledem k četnosti žalobcových zahraničních cest a zároveň proto, že pracovní a soukromý účel těchto cest se v některých případech prolínal či navazoval. Žalobce má tedy za to, že správní orgány neakceptovaly jím doložená prohlášení, která popisovala žalobcovu složitou situaci, jako důkazní prostředky, s těmito se dostatečně nevypořádaly, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.
8. Dále žalobce namítá, že prvoinstanční správní orgán zcela nesprávně a k tíži žalobce zcela restriktivním způsobem aplikoval ustanovení § 68 odst. 2 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců, a zatížil tak své rozhodnutí zjevnou nezákonností. Žalovaná se poté s tímto právním posouzením ztotožnila, a dopustila se tak stejného pochybení.
9. Nalézací správní orgán se u žalobce skrze přechodová razítka v jeho cestovních pasech dopočítal k 615 dnům nepřítomnosti žalobce na území ČR za posledních 5 let. Žalobce nicméně dle požadavků správního orgánu tuto svou nepřítomnost odůvodnil a dle jeho názoru se na něj ustanovení § 68 odst. 2 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců vztahují. Za jejich použití žalobce potřebnou dobu pobytu na území ČR splnil. Správní orgány zcela nesprávně interpretují § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, když tvrdí, že tato výjimka se vztahuje toliko na zaměstnance, kteří do zahraničí v rámci pracovních cest cestují nedobrovolně a dle správních orgánů jsou de facto „nuceni k cestování do zahraničí“, tedy nemají možnost volby, zdali zahraniční cestu uskuteční či nikoliv. Dle nalézacího správního orgánu i žalované, žalobce jako statutární orgán k cestám do zahraničí nikdo nenutí a je tedy pouze na něm, zda bude pobývat na území ČR či nikoliv, respektive žalobce se jako nejvyšší představitel společnosti sám rozhoduje, zda a kdy z ČR vycestuje.
10. Tento pohled na věc, který správní orgány prezentují, je pochopitelně zcela absurdní, neboť zaměstnance cestovat do zahraničí nikdo rovněž nutit nemůže, neboť ten musí se zahraniční služební cestou souhlasit (viz § 42 odst. 1 zákoníku práce).
11. Rovněž tvrzení, že žalobce jako statutární orgán a nejvyšší představitel společnosti může vlastně dělat co chce, do zahraničních cest ho nikdo nenutí a pokud cestuje v rámci aktivit své společnosti do zahraničí, je to pouze jeho problém, je zcela absurdní. Správní orgány zde předvedly zcela pokřivenou úvahu, neboť žalobce si sice může do jisté míry zvolit, zda a kam bude cestovat, ale pokud stojí v čele úspěšné společnosti a má zájem na tom, aby tato společnost zůstala úspěšná nadále na mezinárodním poli, zahraniční cesty podnikat musí. Správní orgány místo toho, aby zákon o pobytu cizinců vykládaly extenzivním způsobem ve prospěch žalobce, vykládají ho v jeho neprospěch. Správní orgány by měly rozhodovat nejen a pouze na základě restriktivního výkladu zákona, ale rovněž by měly jednotlivé žádosti posuzovat individuálně a jednotlivá ustanovení vykládat ve smyslu zákona jako takového, na základě teleologického výkladu. Pokud zákon a zákonodárce některým

osobám umožňuje využít výjimky v rámci požadavku nepřetržitého pobytu na území, je chybou, pokud je žalovaná a nalézací správní orgán aplikují naprosto restriktivně, pouze na základě výkladu jazykového a nevyužijí možnost správního uvážení a u osoby v obdobném postavení odmítne uznat důvody, pro které splňuje konkrétní podmínky nepřetržitosti pobytu uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců.

12. Pokud české společnosti žalobce obchodují mimo jiné v zahraničí, což žalobce detailně popsal v doložených dokumentech, správní orgány se jimi bohužel zabývaly nedostatečně. Po žalobci jako po nejvyšším představiteli společnosti nelze spravedlivě požadovat, aby v rámci obchodních aktivit své společnosti necestoval jejím jménem do zahraničí v rámci zachování šance na trvalý pobyt. Taková interpretace zákona by při získávání trvalého pobytu vedla ke zcela jasné diskriminaci podnikatelů a statutárních orgánů společností vůči osobám vykonávajícím činnost v pracovním poměru. Takováto nerovnost a diskriminace jedné skupiny vůči druhé by byla pochopitelně neakceptovatelná. Nalézací správní orgán a žalovaná se však v rámci svých rozhodnutí a svého restriktivního výkladu zákona přesně tohoto dopouští.
13. Je třeba mít na paměti, že statutární orgány právnických osob fungují jako reprezentanti svých společností, přičemž se jedná o činnost takzvaně „na plný úvazek“. Minimálně v případě žalobce tomu tak je. Pokud tedy žalobce cestuje mimo území ČR, je to v drtivé většině případů z toho důvodu, že to vyžadují jeho povinnosti plynoucí z pozice statutárního orgánu, tj. předsedy představenstva Aircraft Industries, a. s. Žalobce tak nesdílel názor správních orgánů, že na něj nemůže být aplikována výjimka § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
14. Jak žalobce uvedl ve svém vyjádření k podkladům i v doložených dokumentech, jeho nepřítomnost na území ČR se z důvodu plnění funkce statutárního orgánu pohybovala za posledních 5 let v rozmezí 350-500 dnů, tedy doba této nepřítomnosti nepřesáhla 560 dnů v souladu s dikcí § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k výše uvedené argumentaci by se tato nepřítomnost na území ČR neměla žalobci započítat jako doba nepřítomnosti na území. Jak žalobce uvedl ve svých vyjádřeních, zbylá nepřítomnost na území pak nepramení z pracovních povinností, ale ze soukromých důvodů. Na tuto zbylou nepřítomnost je ale potřeba pochopitelně aplikovat § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k počtu dnů, kdy byl žalobce v zahraničí z důvodu vykonávání funkce statutárního orgánu, je totiž zřejmé, že ze soukromých důvodů nebyl mimo území ČR více než 310 dnů v souhrnu. Těchto 310 dní je přitom přiznáváno všem žadatelům o trvalý pobyt.
15. V této souvislosti žalobce brojil proti stanovisku žalované, která tvrdila, že i kdyby žalobce spadl pod ustanovení § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nebylo by možné ho v případě žalobce aplikovat, neboť doba žalobcovy nepřítomnosti na území v souhrnu přesáhla 560 dnů. Žalovaná dle žalobce toto ustanovení zákona vykládá nesprávně a v rozporu s jeho zněním, čímž poškozuje žalobce. Skutečnost, že žalobce přesáhl 560 dnů v souhrnu, není nijak relevantní, neboť jak žalobce uvedl a doložil, doba jeho nepřítomnosti na území v rámci jeho pracovních cest nepřesáhla v úhrnu 500 dnů a doba 560 dnů uvedená v § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců se vztahuje toliko k době, kterou cizinec tráví na pracovní cestě. Zcela určitě se nejedná o maximální možnou dobu nepřítomnosti cizince na území.

16. Správní orgány ve svých rozhodnutích tato ustanovení zákona interpretují nesprávně a k tíži žalobce, přitom je zřejmé, že žalobce za užití § 68 odst. 2 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců splňuje podmínky § 68 téhož zákona pro nepřetržitost pobytu a udělení trvalého pobytu. Správní orgány tedy dle názoru žalobce postupovaly v rozporu se zákonem a jejich rozhodnutí jsou nezákonná.
17. Správní orgány se naprosto nevypořádaly se specifickou situací žalobce, který je v nejvyšším vedení významné strojírenské společnosti Aircraft Industries, a. s., přičemž účast přináší pro žalobce značnou zátěž a specifické požadavky, mimo jiné i na zahraniční cesty. Správní orgány zcela rezignovaly na svou povinnost posuzovat každý případ a žádost jednotlivě a individuálně, a tedy rozhodnout přiměřeně vzhledem ke skutkovému stavu věci. Žalobce přitom tento stav podrobně popsal a rovněž doložil. Správní orgány posoudily žalobcovu žádost zcela paušálně, v rozporu se zákonem, své rozhodnutí nedostatečně odůvodnily a individualizovaly, a zatížily ho tak zjevnou nezákonností. Tuto námitku žalobce postuloval již v rámci svého odvolání a žalovaná se s ní nevypořádala. Nevypořádala se s namítanou povinností správních orgánů individualizovat svá rozhodnutí, a zatížila tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

18. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 28. 5. 2018, v němž uvedla, že správnost prvoinstančního rozhodnutí přezkoumala jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.
19. Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Vyslovila přesvědčení, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žalobcovy žádosti dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkázala na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala, a tak žalovaná navrhla její zamítnutí.

[IV] Posouzení věci soudem

20. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
21. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
23. Při jednání před soudem dne 20. 11. 2019 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
24. Žaloba je důvodná.
25. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcová žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť nebyla splněna podmínka nepřetržitosti pobytu na území České republiky.
26. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti

o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

27. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
28. Podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají
 - a) doba pobytu na území na dlouhodobé vízum a na povolení k dlouhodobému pobytu, není-li dále stanoveno jinak,
 - b) doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zákona o azylu,
 - c) doba předchozího pobytu na základě povolení k přechodnému pobytu včetně doby, po kterou bylo vedeno řízení o žádosti, na základě které bylo povolení k přechodnému pobytu vydáno, pokud
 1. bylo cizinci na žádost podle § 87f odst. 5 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo
 2. cizinec požádal o vydání povolení k trvalému pobytu během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5,
 - d) jednou polovinou
 1. doba pobytu na území na dlouhodobé vízum a na povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem studia, nebo
 2. doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu,
 - e) období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává,
 - f) období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů.
29. Soud se předně neztotožnil s námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí, neboť z jejich obsahu je seznatelné, co vedlo správní orgány k jejich závěrům a jak hodnotily zjištěné skutečnosti.
30. Leitmotivem sporu byl pohled správních orgánů na žalobcovy cesty do zahraničí. Nebylo pochyb o tom, že žalobce se v zahraničí zdržoval po dobu konstatovanou správními orgány. Tvrdil však [a předkládal k tomu důkazy (smlouva o výkonu funkce jednatele společnosti, smlouva o výkonu funkce člena představenstva akciové společnosti, čestné prohlášení, potvrzení; v podrobnostech viz správní spis)], že významnou část jeho pobytu mimo území ČR tvořily pracovní cesty, když nezbytnost jejich absolvování spočívala v pozici, jakou žalobce v obchodní společnosti zastává (předseda představenstva Aircraft Industries, a. s., Kunovice; jednatel obchodní společnosti XEND KV s. r. o.). Ministerstvo však dospělo k závěru (viz str. 5 a 6 prvoinstančního rozhodnutí), že žalobce je „statutárem (...) a jako statutára těchto společností ho nemohl nikdo nutit cestovat do zahraničí a tudíž i jeho cesty do zahraničí byly na jeho vůli závislé“, když „mohl, nikoliv na své vůli nezávisle, Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ovlivnit, zda se těchto cest do zahraničí zúčastní“. Prvoinstanční správní orgán tak dovodil, že „žadatel do zahraničí cestoval na základě své vlastní vůle“, přičemž „nelze jeho cestám do zahraničí rozumět tak, že byl svým zaměstnavatelem pracovním vyslán do zahraničí“. Ministerstvo proto shledalo, že „vyjádření žadatele týkající se služebních cest nelze podřadit pod ust. § 68 odst. 2 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb.“, resp. „žadatelem uvedené důvody pobytu mimo území ČR nelze podřadit pod výjimku, kterou připouští ust. § 68 odst. 2 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb.“. Žalovaná tento pohled na věc aprobevovala.

31. Dle názoru soudu jsou závěry správních orgánů chybné.
32. Soud, s odkazem na znění § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, připomíná, že pracovní cestou se dle § 42 odst. 1 věty první zákoníku práce (= zákon č. 262/2006 Sb.) rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnáním se podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu (věta první uvedeného ustanovení), přičemž, a to je pro danou věc významné, za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo (věta druhá uvedeného ustanovení). A právě v tomto ustanovení soud shledává výkladové pravidlo pro to, jak nakládat s pojmem zaměstnání, resp. zaměstnavatel a zaměstnanec pro účely zákona o pobytu cizinců.
33. Znění § 178b odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců je jasné, zaměstnáním je také plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost. Výklad, ke kterému dospěl prvoinstanční správní orgán (a žalovaná se s ním ztotožnila) ve vztahu k žalobcovu pobytu mimo území ČR z důvodů pracovních cest, je tak nepřipustně restriktivní. Naopak, správní orgány měly zkoumat, zda žalobcovy cesty bylo možno považovat za pracovní (tedy za výkon zaměstnání) ve smyslu výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců, resp. zda žalobce svá tvrzení v tomto smyslu rovněž prokázal.
34. Na základě uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že zjištěné nedostatky zatížily i prvoinstanční rozhodnutí, soud zrušil rovněž rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 11. 2017, č.j. OAM-9174-16/TP-2017 (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), čímž se řízení vrací do fáze před vydáním rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Správní orgány jsou v dalším řízení vázány právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a budou se muset znovu zabývat tím, zda žalobce pro udělení trvalého pobytu splnil požadovanou délku nepřetržitého pobytu na území České republiky, a to ve světle uvedeného názoru soudu na povahu pracovní cesty vykonávané statutárním orgánem společnosti.

[V] Náklady řízení

35. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Žalobce vyčíslil nárok na náhradu nákladů řízení v celkové výši 14 820 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

36. Žalobci byla soudem přiznána požadovaná náhrada nákladů řízení ve výši 14 820 Kč, skládající se a) ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále b) z odměny zástupce žalobce za celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu dne 20. 11. 2019) ohodnocené částkou 3 100 Kč/úkon, tj. celkem 9 300 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem 900 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).
37. Součástí náhrady nákladů řízení je dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou zástupce žalobce z Karlových Varů do Plzně a zpět na jednání soudu dne 20. 11. 2019, a to ve výši 600 Kč [100 Kč za každou z šesti promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu při uvažované době trvání jedné cesty z Karlových Varů do Plzně v délce jedné hodiny a čtrnácti minut].
38. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady cestovních nákladů v celkové výši 1020 Kč za cestu z Karlových Varů do Plzně na jednání soudu a zpět dne 20. 11. 2019 představující celkem 164 km (2 x 82 km) při použití osobního vozu tov. zn. Mazda s průměrnou spotřebou paliva dle technického průkazu 6,4 litru benzínu BA 95 B na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4,10 Kč, což v daném případě činí 672,4 Kč [4,10 Kč x 164 km], a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí 347,4 Kč $\{[(6,4 \text{ litru} \times 33,10 \text{ Kč})/100] \times 164 \text{ km}\}$, to vše ve smyslu § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2, odst. 3 větou třetí a odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1. 1. 2019), když cena 95 oktanového automobilového benzínu stanovená v § 4 písm. a) vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 33,10 Kč/1 litr a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 333/2018 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 4,10 Kč.
39. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. 11. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.